

הלכות מכירה פרק יז

א. ארבע מדות במוכרין: מכר לו חטים יפות ונמצאו רעות הלוקח יכול לחזור בו, ולא המוכר. רעות ונמצאו יפות המוכר יכול לחזור בו, ולא הלוקח. רעות ונמצאו רעות, יפות ונמצאו יפות אף על פי שאינן יפות שאין למעלה מהן, ולא רעות שאין למטה מהן, והרי יש שם הונאה שתות אין אחד מהם יכול לחזור בו, אלא קנה ומחזיר הונאה.

ב. אבל המוכר חטים שחממית ונמצאת לבנה, או לבנה ונמצאת שחממית, עצים שלזית ונמצאו שלשקמה, שלשקמה ונמצאו שלזית, יין ונמצא חמץ, חמץ ונמצא יין כל אחד משניהן יכול לחזור בחברו, שאין זה המין שאמר שימכר לו. וכן כל פיוצא בזה.

ג. המוכר יין לחברו, ונתנו הלוקח בקנקנים והחמיץ מיד אינו חייב באחריותו, ואף על פי שאמר לו לתבשיל אני צריך לו; ואם ידע שיינו מחמיץ, הרי זה מקח טעות.

ד. מכר לו יין, והרי הוא בקנקני המוכר והחמיץ אם אמר לו למקפה אני צריך מחזיר ואומר לו הרי יינך וקנקנך, שאני לא קניתי לשתותו אלא לבשל מעט מעט. ואם לא אמר לו למקפה הוא אינו יכול להחזיר, שהרי אומר לו למה לא שתית אותו, ולא היה לך לשתותו עד שיחמיץ.

ה. המוכר חבית שלשכר לחברו, והחבית שלמוכר, והחמיצה בתוך שלושה ימים הראשונים הרי זה ברשות המוכר, ומחזיר את הדמים; מכאן ואילך, ברשות לוקח. המוכר חבית של יין לחברו כדי למכרה מעט מעט, והחמיצה במחציתה או בשלישה חוזרת למוכר; ואם שנה הלוקח הנקב שלה, או שהגיע יום השוק ושהה ולא מכר הרי היא ברשות הלוקח.

ו. וכן המקבל חבית של יין מחברו כדי להוליכה למקום פלוני ולמכרה שם, וקדם שתגיע לשם הוזל היין או החמיצה הרי זו ברשות המוכר, מפני שהחבית והיין שלו. וכן כל פיוצא בזה.

ז. האומר לחברו יין מבשם אני מוכר לך, חייב להעמיד לו עד העצרת. אמר לו יין ישן אני מוכר לך, נותן לו משלשנה שעברה; מישן, משלשלוש שנים; וצריך שיעמד ולא יחמיץ עד החדג. ובמקום שיש שם מנהג ידוע, הכל כמנהג המדינה.

ח. האומר לחברו מרתף זה שליין אני מוכר לך למקפה, או שמכר לו מרתף שליין סתם הרי הלוקח מקבל עליו עשרה קנקנים בכל מאה שלא יהיה יינם טוב, אלא כבר התחיל להשתנות; יתר על זה לא יקבל.

ט. אמר לו מרתף שליין למקפה אני מוכר לך, או שאמר לו חבית שליין אני מוכר לך נותן לו יין שכלו יפה וראוי לתבשיל. אמר לו מרתף זה שליין נותן לו יין הנמכר בחנות, שהרי הוא בינוני לא רע ולא יפה. אמר לו מרתף זה אני מוכר לך, ולא הזכיר יין אפלו כלו חמץ, הגיעו. וכן כל פיוצא בזה.

י. האומר לחברו ערבה שלעץ אני מוכר לך, או קורת בית הבד אני מוכר לך אינו נותן לו עץ שראוי לחפור בו ערבה, או קורה שראויה לקורת בית הבד, אלא ערבה בצורתה, או קורת בית

הַבֵּד בְּצוּרָתָהּ, שֶׁכָּל הָרוּאָה אוֹמֵר זֶה עֲרֵכָה, אוֹ זֶה קוּרֵת בֵּית
הַבֵּד. וְכֵן כָּל פְּיוּצָא בְּזֶה.